

Ferice de poporul
(Psalmul 137)

Ferice de poporul, ferice de oștirea
Ce-ți va întoarce răul ce tu ni l-ai făcut.
Căci ne-ai distrus cetatea și toată moștenirea,
Sub ochii noștri zidul cetății a căzut.

Cor:
Ah, fiica Babilonului, sortită pustiirii,
Ferice de cine pe veci te va zdrobi.
Cetatea și țara lăsînd-o pustie,
Izbindu-î de stîncă pe ai tăi copii.

Adu-Ți aminte Doamne, cum au strigat vrăjmașii,
Biruatorii noștri, în ziua de măcel.
În țara moștenirii, în ziua pedepsirii,
"Din temelii să radeți întregul Israel!"

De te voi da uitării, în clipa înserării,
Sau cînd se varsă zorii, Ierusalime sfînt.
Să-și uite iscusința, și dreapta biruința,
Să nu mai pot cu limba rosti nici un cuvînt.

Cînd va-nceta robia și va veni Mesia,
Din nou pe-a tale uliți cu toții vom cînta
Cîntări de bucurie, întorși din pribegie,
Pe Dumnezeuul nostru noi îl vom lăuda.

Prigoana-i tot mai mare și lumea îi urăște
Pe-aceia care cîntă spre slava Lui Isus.
Dar va veni și ziua, Cuvîntul ne vestește,
Cînd Domnul ne va duce în Patria de sus.

Amin